

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Ejusdem, in visendis locis passione filij consecratis, animi studium ac devotio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Neque prætermittendum hoc loco, quod etsi minimè per se dubium esse poterat, tamen à Sophronio Jerosolymorum Patriarcha aliisque Patribus memoriæ proditum accepimus: ipsam Dei Matrem, post filij sui in cælum ascensum, loca quæ is suis doloribus atque sanguine consignasset ac consecrasset frequenter convisere atque obire solitam. Qua

Serm. de Assumpt. B.M. de re S. Hildephonfus: *Si scire velimus (inquit) quid Dei Genitrix post Resurrectionem Domini, antequam ipse cælos ascenderet, agebat: sine dubio loca Dominica Nativitatis, Passionis, sepulturae & Resurrectionis frequenter circumiens invisere cupiebat. In iisdem etiam locis lacrymas fundebat, & sanctissimi oris sui oscula imprimebat. Deinde ad notum sibi refugium, Apostolicum contubernium, cum gaudio remeabat. Et Joannes Gerson tractatu 2. super Magnificat, loquens in persona discipuli; Puto (inquit) quod post passionem filij sui B. Mater ejus crucem crebrò fuerit amplexata, omniaq; loca ubi steterunt sacri pedes ejus, sedula de osculatione coluerit. At generalius L. 6. c. 61. ipsamet Virgo apud S. Birgittam: Omni tempore (inquit) quo post Ascensionem filij mei vixi, visitavi loca in quibus ipse passus est, & mirabilia sua ostendit.*

§. 3.

Ejusdem, in visendis locis passionis filij consecratis, animi, studium ac devotio.

Ad ann. Dō. 37. ERGO dolori amorive suo sive levamen sive pabulum quaesitura, aut S. Ioanne (ut in Elavio Dextro legitur) aut cognatis matronis puellisve familiaribus comitata, exhibat nunc orientem versus, & torrentem Cedron prætergressa, divertebat primùm in villam Gethsemani, & hortum illum, primam dolorum filij sui palæstram ingrediens, & ad comites benignè conversa: Hic ille est, agebat, fatalis hortus, scena horroris atque angoris; ubi Jesus meus tristitiâ, &

dio, mærore, pavore oppressus, non levi tormento supremis doloribus proluserit. Istic (extra hortum) reliqui constitere discipuli. Hic tres illi Christo magis intimi, mæstitiâ graves & somno oppressi jacuere. Ipse ad hanc specum (& simul illorsum deducebat comites suos) ipse ad hanc specum, positus genibus, & mox in faciem suam proci-dens, inter animi sui tristes angores, prolixius oravit Pa-trem, & hoc ecce solum, hos cespites cruento sudore suffu-dit. Quibus in vocibus, cum, ipsâ rei atrocitate, non nihil commoveretur animo, vocemq; fortassis dolor ac singultus intercluderet; hortatu comitum, tantisper corpus depone-bat in gramine, tum dolori suo ac suspirijs moram aliquam, tum lassus artubus quietis non nihil indultura.

Exinde digressa, cum sub horti exitum, filij sui ad ho-stes occursum indignaq; vincula, & proditoris discipuli fa-tum infelix, nec sine gemitu, commeminisset; conscenso clivo Olivarum, evadebat in montis verticem; locum il-lum Christi in cælum ascensu nobilem, ex intervallo revisu-ra. Quò postquam denique perventum erat: Hic verò, ajebat, ille locus est, ex quo dilectus meus, post suprema monita faustasq; preces, inter omnium qui aderamur mixta lacrymis gaudia, in cælum iter intendit; aspectanti-umque, ac quoad longè licuit prosequentium, oculis ere-ptus, istæ quæ videtis impressa rupi, pedum suorum vesti-gia, ad rei memoriam & solatium nostrum reliquit. Igitur unâ cum comitibus humi provoluta, dissuviabatur inscul-ptas saxo vestigiorum notas, iisdemque pio ploratu resper-sis, velut amabili maternæ pietatis officio perfuncta, ad ades suas & gratam sibi solitudinem revertēbat.

Aliâs autem, idq; frequentius, Occidentem versus in-tendens, conscendebat montem Calvariæ, lustratura locos tantarum mysteriorum testes; & filij sui supremo labore, morte, sepulcro insignitos; pioq; studio dilecti sui vestigia

K

relegens,

relegens, quid quoque loco gestum fuisset, aut tacitâ secum cogitatione retractabat, aut suis à latere Virginibus commemorabat. Itaque ab ipso principio viam, qua de Præfidi prætorio in Calvariam itur, insistens: Eheu! hæc (ajebat) bajulans sibi crucem, cum hominum turba infinita, egressus est afflictissimus JESUS meus. Hoc ille calle anhelus ac gemens, & (ut est via hæc saxis aspera, eratque crucis immane pondus, & ipse exhaustus ac defectus viribus) vix pedibus insistens, & gressu non semel lapsante, contendit. Atque in eo quem mox monstrabo loco, oneri denique planè succumbens, toto in terram concidit corpore; ipsaque prolapsione & crucis allisu, apertis renovatisque plagis, locum erumpente de sacris venis cruore signavit.

Inde porò nonnihil progressa, & post paulò subsistens; Hic verò locus est (inquebat cum gemitu) quo ego illum, cum euntem persequerer, demum assecuta, & (prout efficax est maternus amor) per obstantem licitorum turbam ad eum penetrans; heu! illum denique sub cruce incurvum, dejecto vultu, liventibus genis, oculis sanguine oppletis, facie omni defecta ac deformata, vix ut agnosci posset (sed quo meo, putatis, quo ipsius dolore!) conspexi: cum ille, vicissim adversis ad me luminibus, mæstam mæstus aspiceret, & ore nihil, multa oculis, plura corde loqueremur. O occursum tristem! ô diem illam utrique nostrum luctuosam atque acerbam! Ad extremum obiter monstrato loco, ubi vel mulieres super se plorantes affatus esset, vel à Berenice accepto velo sui vultus effigiem prodigiosè impressisset, summa denique Calvarij juga non sine labore superabat. Atque hic plusculum & moræ ponebat & operæ; cum vel ad locum crucis & mortis nati sui consistens, quid ille quolibet temporis puncto, aut passus aut effatus esset, memoriâ repeteret; vel loca signaret, quibus ipsa locis, sive filio morienti astitisset, sive exanimem & cruce depositum, triste
simul

simul ac dulce pondus, matro gremio complexa esset; vel denique vicina in rupe, sepulcrum ejus gloriosum; religiose conviseret. Jamq; dolorem ac luctum renovante locorum conspectu, singula loca perfundebat lacrymis, & modò illis advoluta, pijs osculis donabat; modò ad illa confidens, eorum quæ istic gesta essent contemplationi insistebat; vix ut denique posset avelli.

Nam in Christi Matrem certius sanè conveniant, quæ in re simili scribit de S. Paulâ S. Hieronymus: *Prostrata ante Ep. 27. c. 74*
crucem, quasi pendentem Dominum cerneret, adorabat. Ingressa sepulcrum resurrectionis, osculabatur lapidem, quem ab ostio monumenti amoverat Angelus: & ipsum corporis locum; in quo Dominus jacuerat, quasi sitiens desiderans aquas, fidei ore lambebat. Quid ibi lacrymarum, quantum gemituum, quid doloris effuderit, testis est cuncta Ierosolyma, testis est ipse Dominus quem rogabat. Quos itidem pios animi sensus & illa indicat epistola; quam Paula ipsa & Eustochium, Hieronymo dictante scripsere ad Marcellam, eam invitantes ut in Bethlehem veniat; ubi hæc inter cætera: Ergone erit illa dies, quando nobis liceat speluncam Salvatoris intrare, in sepulcro Domini flere cum sorore, flere cum matre; crucis deinde lambere lignum, & in Olivæ monte cum ascendente Domino, voto & animo sublevari, &c.

Harum igitur exercitationum piâ vicissitudine Dei Mater solabatur orbitatem suam, vitæ moras, exilij tædia; & uti Sponsa ex Canticis, cor amore languens, dilectiq; sui desiderio & expectatione deficientem animam, rerum quas in vita ille fecisset protulissetve, memoriâ, velut aurâ florum, odoratorumq; malorum spiritu fulciebat ac sustentabat.

Sed diu me tenet istius argumenti svavitas, Finiam igitur, si verbo addidero: Passionis filij sui memoriam, non tantum Virgini in terris degenti fuisse familiarissimam; sed etiam eidem in cælo ævum agenti cum filio, perpetuò in

p. 3. sim. c. 16. pectore hæsuram: quoniam (ut ait S. Bonaventura) *sicut illa stigmata semper erunt in Filij corpore; sic semper in Matris mente.* Quod quidem amplius intelligetur ex jam dicendis.

CAPVT XII.

Hanc fore perennem jucundamq; Sanctorum in celo occupationem.

§. I.

Circa Christum ejusq; vulnera, Sanctorum in celo sensus pradulces.

ps. 88. **N**Eque ad id, de quo nunc agimus, minimo nobis stimulo & incitamento esse debet: quòd (ut piè & cum ratione meditari possumus) hoc quoque futurum sit perenne & assiduum exercitium Beatorum; post superata Salvatoris ope ac passionis ejus meritis, mortalis vitæ pericula, misericordias Domini æterno cantico celebrantium.

apoc. 4. & 5. Nam si pars magna illius felicitatis erit, agnoscere ac demirari vias, quibus quemq; **D E V S**, occultâ sed forti certâq; providentiâ, ad portum denique æternæ salutis deduxerit: non minus dulce erit scrutari ac recognoscere, quo tanquam ex fonte provenerint illis bona omnia; Christi nimirum Salvatoris merita, modosq; admirabiles, quibus illam nostræ salutis œconomiam dispensârît atque impleverit. Enimverò (ut non obscure in Joannis Apocalypsi adumbratum legimus) **D E I** solium & Agnum circumstantes, submittent identidem coronas suas, testati se eas tenere Agni beneficio, qui etiam tum tanquam occisus eorum oculis obversabitur; & citharis suis, hoc est cordibus amoris & gratiarum plenissimis, decantabunt illud solenne carmen, quo assiduè resonabit aula cælestis: *Dignum est*